

Κι' ἂν τὸ χρυσὸ σου χερί σφάζῃ καὶ πυρπολῇ
τῆς νότιας δὲν τρεγγάρι γὰρ σὲ τὸν προσφίλῃ,
κι' ἂν τυπικῶς τῆς στέλλῃ στῆς Βουλγαρίας τὰ γέφυμα,
μὰ γράφονται μονόχα γὰρ μερικὰ φορημένα,
ποῦ θέλουνε κι' ἐκεῖνα σὰν ἄνθρωποι ν' ἀμύνονται
καὶ θυμὰτα φονεῖν ἀφ' ὧν νὰ μὴ γίνονται.

Ὁ Βούλγαρος ἂν κόψῃ, ἀφ' ὧν, πυρπολῇ,
καὶ οὐδὲν θὰ μιλῇσιν.
Βαρεῖται τοὺς ραγιδέας, εἰσικίκα παιδιὰ,
κι' ὁ τῆς Καντεδουρίας δὲν βράζει ταυμασιὰ,
καὶ μ' ἔλῃ τὴν ψυχὴν του
σὰς δίνει τὴν εὐχὴν του.

Αἷμα πολλοραγιδέων ἀς τρέξῃ κρουνηδόν,
ἂν δὲ ποτὲ κανέναν Ἑλληνοκακεδόν
ὑπέρμαχος γενναίως προδῇ ἂν καὶ πρῶτα,
εὐθὺς πρὸς τὴν Ἑλλάδα θ' ἀποσταλῇ μὰ νότα,
κι' ὁ τῆς Καντεδουρίας φορῶντας τὴν τάρκα του
θὰ σηκωθῇ κι' ἐκεῖνος νὰ δώσῃ τὴν κατὰρα του.

Ἀλύπητα κτυπᾷτε,
σουδίζετε, τρυπᾷτε,
παντοῦ φωτίζῃ καὶ πίσσῃ.

Εὐφραίνει διπλωμάτας
καὶ φίλους παραστάτας
σαρκῶν καμμένων κνίσσῃ.

Σίς εἰσθε τῶν ἄνδρῶν γκατὲ,
καὶ δὲν ἀγένησε ποτὲ
ἢ φάρκ τῶν μεγάλων
κανέναν λαὸν ἄλλον,
ὅσον τοῦ Κροῖμου τοὺς σπαγεῖτε,
τοὺς ἀληθῶς νομοταγεῖτε.

Τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς στὸν κόσμον πληθυνθῆτω,
τοιοῦτος εὐγενὴς λαὸς σπαζέτω δίχως φόβου,
καὶ πάλιν ὡς θυμιάμα σ' ἡμῶς κατευθυνθῆτω
ὁ ὄρθῳ τῆς Νεγκόθανης κι' ἐκεῖνος τῶν Ρακιδῶν.

Μνήσθητι, Κύριε, κι' αὐτοῦ τοῦ τῆς Καντεδουρίας,
ὅπου προσεύχεται ἑνὰ ἄκρῳς ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας,
καὶ τὸν εὐθὺς ὀρθοτομεῖ τῆς ἀληθείας λόγον
κι' ἀγανακτεῖ στὴν ἀμύνην ραγιδέων ἀναγώνων.

Ἄλλ' ὅμως ἀς ὁμνήσωμεν, βρε Περικλῆ, κι' ἡμεῖς
αὐταῖς τῆς Βουλγαρίας Μυλλαιδῆς καὶ τῆς Μίς,
ποῦ ξεσποδοῦνουν κατ' ἡμῶν, τῶν μαρῶν βαρβαρῶν,
καὶ μήτε σόμιν λένε κἀν τοὺς φόνους τῶν Βουλγάρων.

Σὺ, ραγιά, καὶ τώρα στάσου,
ρίξε κάτω τὰ μακὰ σου,
κι' ἔλα σταύρωσε τὰ χερίκα
ὑπὲρ στῆς Σόφρας τὰ ξεπτερία.

Πῶς πάλι κατὰ γῆς
καὶ μὴ δώσῃ κἀν γροθιά,
κι' ἐτοιμάσου νὰ σπαγῇ
μὲ Βουλγαρικά σπαθιά.

Μὴ συμφωνῶν με τοὺς νόμους ἀμύνετε τοὺς ἀνθρωπίνους
κατ' ἀρπάγων, κατὰ λόκων,

ἄλλως πάλι τὴν Ἑλλάδα θὰ τὴν φέρωμε σ' ἐκείνους
τοὺς καιροὺς τῶν Πατισφίλων.

Ὅσο κι' ἂν θέλῃς σφάζῃς,
τίποτα δὲν θὰ κάμῃς,
τὴν δύναμίν σου στήριξε
μονόχα στὰς Δυνάμεις.

Ἐπῶναι τῶν ἀκούμπῃ τὸ δόλο σου κεφάλι
καὶ πρόσθεν ἐν σιγῇ...
αὐταῖς σὲ προστατεύουν νὰ σπαζέσαι καὶ πάλι
σὰν κότα, σὰν τραγί.

Τούλαχιστον, Εὐρώπη, σὲ ταῦτα τὸ μαρτύριο
ἐπέτρεψέ μου κι' ἄλλο πρὸν συλλαλητήριο.
Ἄς εἶναι, κἀνε τέτοια... κι' ἐγὼ τὰ κάνω χάρι...
σκυλὶ ποῦ δὲν δαγκώνει πολὺ συχνὰ φονάει.

Κι' ἂν ἀπαθῆς ἀκούῃ τὰ τόσα κολαφίσματα
κι' ἂν σφάγιον σὲ βλέπω,
ἐν τούτοις σ' ἐπιτρέπω
νὰ γράφῃς καὶ ψηφίσματα,
καὶ τέτοια νὰ μοῦ δείχῃς καὶ μὲ τὰ δῶδ σου χερίκα,
ὅμως μὴν πιάνης ὅπλα, μὴν ἀκόνεζ μοχαίρας.

Ἔνομα σου, μὴ σὲ μέλῃ... κι' ἐγὼ ποῦ λὲς σὰν πρῶτα
φροντίζω περὶ σοῦ,
ἀλλ' ὡς ἐκ περισσοῦ
στέλλω καὶ καμμά νότα.

Κι' ἂν δὲν σ' ἀφῇσιν αἷμα,
μὰ σὺ γὰρ τὸ χατῆρ μου
μὲ τὰ χατῆρ πόλεμα
μονόχα, κακομοίρη μου.

Μὲ τὸ κεφάλι κάτω ὑπὲρ τοὺς Βουλγάρους στήτε,
μὲ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα σὰν ἑρπετὰ νὰ σέρεσθε,
κι' ὅλοι σας τὴν Εὐρώπῃ καὶ τὴν εὐχαριστῆτε,
ὅπου σὰς ἐπιτρέπει καὶ νὰ διαμαρτυρεσθε.

Ἔλα, καλέ μου Βούλγαρε, καὶ κόψε με ν' ἀντάσω...
τὸ θέλουν αἱ προστατίδες τουράκι νὰ μὴ πιάσω,
κι' ἔταν αὐταῖς τὸ θέλουνε γὰρ μὲ τιμὴ μεγάλη
νᾶμαι χωρὶς κεφάλι.

Γι' αὐτάς, μὲ σῶνουν μὲ σιγὴν
ὥσαν ἀμύνει ἐπὶ σπαγῇ,
κι' Ὀνογουδούρουν δεχόμεν κολαφῶν καὶ λακτίσματα,
πλὴν κι' ἔταν γίνω λῶμα
μέσα στῆς γῆς τὸ χῶμα,
καὶ τότε νότιας στὴν Φραγκιά θὰ στέλλω καὶ ψηφίσματα,
καὶ φιλελλήνων σέματα θὰ λένε κατηνύτα:
νὰν ἐλάρῃ τὸ χῶμα σου σὰν ψηφίσμα, σὰν νότα.

II.—Θαρρὸ πολλὰ πὺς ὁμιλεῖς περὶ Μακεδονίας,
μὰ δὲν μοῦ λὲς καὶ τίποτα περὶ τῆς Γερμανίας;

Μόλυνε καὶ Χάρθεν ὀκνη,
ὅπου σὲ πιάνης φοῖτη.

Φ.—Νεφέλι σεῖς αἰώνηαι, μὲ τὴν γοργὴν μας πτήσιν
ἀς φέρωμεν τὴν δροσρὰν κι' εὐκριντόν μας φύσιν
στὴν Τράπεζαν τὴν Στρογγυλὴν τῶν ὁμοφυλοφίλων
τῆς Γερμανίας τῆς κλεινῆς.

ποῦ κάποιος Χάρδης ἀγαθὸς
καλὰ τοὺς ἐκπονήσας μὲ τὸ τραγὴ τοῦ φύλλον.

Ἐλάτε νὰ καλέσωμεν καὶ τὴν Ἀριστομένη,
τὸν κομφοδὸν τὸν πᾶν,
νὰ ᾄδῃ Τραπέζας στρογγυλὰς Βαρώνων καὶ Κορώνων
καὶ στρογγυλότητας γυναικὸς πολλὰν ἐξοχότητων.

Φάλλωμεν Μόλτας στρατηγούς
καὶ στρατευμάτων ἀρχηγούς,
φάλλωμεν ἄνδρας εὐσταθείας
καὶ παρρησίας τῆς Δύλης,
τοὺς ἰσοτάκτους τοὺς προσφίλους
μὲς Τραπέζας Στρογγυλῆς.

Ναυαῖται οὗτε κίονες
πᾶσι στὸ Βερολίνο,
ἀλλὰ καὶ οὐ διαμένοντες
τὴν αἰχμαλὶαν Ἑλλάδα
Ἀριστομένη καὶ κλίκας
τὴν πύργον τοῦ Αἰνὰ ἰδὲ,
τὸν πύργον τὸν δίσταμον καὶ τὸν μυστηριώδη,
καὶ τρώμετε μ' ἄρωμα τὴν εὐγενὲς εὐδοχίαν.

Ἐλα γλυκοκέλεσθαι καὶ στοὺς ἐκπρόκτους χρόνους
τοὺς Πρίγκιπας τοὺς Κόμης καὶ πᾶντας τοὺς Βαρώνους,
τοὺς καὶ τὴν ἐξοχότητα καθὼς καὶ τὴν βλακείαν
νέχουν Τραπέζας Στρογγυλὰς οὐ κατὰ τὴν κλίμα.

Ἔδοι κι' ὁ μέγας Ὀλέμβουργ, ὁ Πρίγκηψ ὁ μακάριος,
ποῦ μόνο μὲ τὰ στρογγυλὰ
ἐπὶ τοὺς σῶναι καὶ καλὰ
νὰ γίνῃ Καγκελάριος.

Ἐμπρὸς τοῦ πύργου τὸν βωμόν,
ὅπως ἂς τόχη παρ' ἡμῶν
μὲς ὥδης σπανίας
κι' ὁ Χογενάου τῆς Δύλης,
καὶ τοῦτος μέγας καὶ πολὺς
Κόμης τῆς Γερμανίας.

Ἐλάτε ν' ἀνυμνήσωμεν
τὰς Ἐξοχότητάς των,
καὶ δεῦτε προσκυνήσωμεν
τὰς στρογγυλότητάς των.

Τραγοῦδ' Ἀριστομένη καὶ κλίκας σεβαστάς,
προῦ καὶ ντοναρότεροι εἰπὲς Γερμανιστῆς,
ἀλλ' ὅπως μὴν ἐσχάτως νὰ πῇ κι' Ἑλληνοιστῆς
στὸ πρόσωπον ἐκείνου, στὸ πρόσωπον αὐτοῦ:
φτοῦ, φτοῦ, καὶ κόντρα φτοῦ.

Μέγας ὁ πύργος τοῦ Αἰνὰ... τῆς εὐγενείας δόξα καὶ
μαγευομένων αὐτὸν μὲ χωρὶς φοβήματα,
καὶ μετὰ τὸν ἀρχικὴ συνάλλαχ' ὑμῶν,
καὶ λένε στὸ Αἶνὰ ἐκεῖ
πῶς δὲν ἐπάγγινε κλίκας,
μὰτε Κοκὰ καμικά.

Ὁ Μόλτικς δὲ περιφανής
καὶ τῶσαν στρουγγυλομανής,
αὐτὸς ὁ φέρων δυομὰ μεγάλου στρατιώτου,
αὐτὸς ποὺ τὸν στεφανώσαν κινδύνῳ ἐνδόξων νίκαι,
τὸν Ὀλεμδουρὺν τὸν Φίλιππα τὸν ἔλεγε χρυσὸ τοῦ,
καὶ τέλος τὸν Ναθαναὴλ ὁ Φίλιππος εὐρήκε.

Εἶναι κανέναν νὰ γελῇ
ν' ἀκούσῃ κοτ' αὐτὴν κρεμανταλῇ
νὰ λήρῃ σ' ἕνα Πρίγκιπα μούστακαλῇ μικροῦλι μου,
πουλάκι μου, χρυσουλί μου.

Καὶ νάξω τοῦκανε πολλὰ
καὶ τώρα καὶ προτύτερα,
κι' ὁ Μόλτικς πέρασε καλὰ
κι' ὁ Πρίγκιπας καλλίτερα.

Ἰμνήσωμεν τὸν στρατηγόν, ποὺ τὸ καλὸν δρέγεται,
μὰ Χέζερλ ὁ Φρούραρος τοῦ Βερολίνου λέγεται,
κι' αὐτὸς τοῦ Μόλτικς τάχαλε διὰ βοῆς μεγάλης,
κι' ἂν τώρα τὴν Γερμανικὴν κατάληξιν τοῦ βγάλης,
θὰ μείνῃ λέξις πρέπουσα κι' ἀρμόζουσα τὰ μάλα
στὸν ἱπποτῶν τῆς Στρουγγυλῆς τὰ κλέη τὰ μεγάλα.

Π. — Ἐλάτε χαιρετήσατε, Νεφέλ' ἔραταιναί,
τὸν Κοῦνο Μόλτικς τὸν μαχύνῃ, ἀλλὰ καὶ κουενέ,
ποῦ λέν πως καὶ τοῦ Πρίγκιπος ἀκόμη τὸ μαντύλι
μὲ φλογερὰ φιλήματα μάς μούτεις τὸ κατεφίλει.

Τρία μαντύλια μόνο θὰ μείνουν' στοὺς αἰῶνας
κι' ἐνδοξα τὰ κηρύττω,
ἕνα τῆς Σπυριδοῦλας, ἄλλο τῆς Δυσδαίμονας,
κι' αὐτοῦ τοῦ Πρίντις τρίτο.

Παιδί τοῦ γέρο-Μόλτικς, κλαίει καὶ τῶνομά σου
καὶ τὰ παράσημά σου.

Τί κριμὰ τέτοιο τέλος' στοὺς ἀβλοῦς τοῦ νὰ δώσης
καὶ τὸ λαμπρὸ σπαθί σου νὰ κατακληιδώσης.

Ἄμμι κι' ὁ κύριος Λεκόντ, ὁ σπαθοφόρος Γάλλος;
καὶ τοῦτος ἐπαρδωμένος κι' ἀκόλουθος μεγάλος,
κι' ἂν πῆγαινε μὲ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ Λινὰρ ἐκεῖ
γὰρ τὸ Μαρόκο τόκανε καὶ τὴν πολιτικὴν,
κι' οἱ φίλοι Γάλλοι αἰγούρα θὰ δρέμουνε στεφάνους
ἂν στείλουν τὸν Λεκόντ' στοὺς δρόμους Μαροκκινούς Σουλτάνους.

Δεῦτε νὰ στεφανώσωμεν τοῦ Χάρδεν τὸ κοντύλι
τὸ τίμιον, τὸ δυνατὸν,
ποὺ μασκαρεύτηκαν μ' αὐτὸ
τῆς Στρουγγυλῆς οἱ φίλοι.

Ἀπόλωσαν τὸ στόμα τοῦ στοῦ Μέλλοντος τὰς στήλας
αὐτοῦ τοῦ Πύργου τοῦ Λινὰρ διέρρηξε τὰς πύλας,
αὐτὸ μὰς ἀπεκάλυψε σφρηγίσματα στρουγγυλότητας
κι' ἀβράς ἐρακισιότητας.

Καὶ σήμερα μὲ μούστουνα κυττάζουμε περίλυπα
τὸν Χοχενκού τῆς Αὐλῆς, μὰ καὶ τὸν Πρίντις τὸν Φίλιππα,
κι' ἂς φαντασθῇ καθέναν νοῦς
τί κλέος γὰρ τοὺς Γερμανοὺς,
ἂν μὲ τὴν δύναμιν ἐδρῶν
τῆς Στρουγγυλῆς Τραπέζης δρῶν
τὴν ἔδραν καταλάβαν τὴν πρώτην τῆς διαίτης
κι' ἐλάμπρυνε τὰς ἑδρας τῆς σὺν Ζεὺς ἐδορομεμένης.

Τρεῖς χαιρετὰς, διαφάνους ὁμοφυλοφιλίας,
ποῦ τόσα κατελάσπουσι ἀρχαῖα μεγαλεῖα,
καὶ τώρα τ' ἔλκω χάνονται μεγαλοσημῶν πρώτων
μέσα σὲ τρυφερότητας ἀνδροπρεπῶν ἐρώτων.

καὶ πνίγονται σὲ θάλασσα χωρὶς νὰ βρῶσιν πάτο
κι' ὅλοι φωνάζουν· ἀπάτα κι' ἀκόμη παρακάτω.

Φ. — Ἄλλ' ὅμως ποῖος θρίαμβος τῆς Θέμιδος μεγάλος !..
μεγάλους κατεπόντισε
κι' ἐξήστραψε κι' ἐδρόντισε
μὲ τὸ παρόντον κάλλος.

Μέγας αὐτὸς ὁ Κάϊζερ κι' ἡ Θέμις τοῦ τρανή,
ποῦ γὰρ μεγάλοις καὶ μικροῖς ποτὲ δὲν ἀδρανεῖ.
Μέγας αὐτὸς ὁ Κάϊζερ, μασιτίων ἀμειλικτῶς...
μῆτε γὰρ τίτλους ἔλασε, μῆτε γὰρ φίλους οἶκτος.

Καὶ Λεοπόλδοι Πρίγκιπες καθὼς καὶ Φρειδεरिकοὶ
ἔμπροστ' ἀπὸ τῆς Θέμιδος αἰγούν
καὶ τουρτουρίζουν καὶ ριγοῦν
καὶ τοὺς συνέχει φρίκη.

Ἐκεῖ δὲν εἶναι ρήτορες μονάχα καὶ λογάδες
καὶ μ' ἦτε τοῦ Συντάγματος καὶ τὸν θεσμὸν ραγιαδες,
ὅπου κανέναν δὲν ἔμπορε μ' ἔλνῃ τοῦ τὴν δίδουσαν
καλὰ νὰ καταλάβῃ
πῶς ζομ' ἐλευθεροῖ κι' ἐμεῖς μόνον κατ' ἐπιφάνειαν,
μὰ κατὰ βάθος σκλάβοι.

Τὸ ξέρουν πῶς δὲν εἶν' ἐκεῖ μὰ φοβιτσάρα Θέμις,
ὅπου σὺν λέγεσται μικρὸς ἐνώπιόν τῆς τρέμεις,
κι' ὁ νόμος κανέναν ποτὲ δὲν φαίνεται κοπέλι,
μὰ κι' ἡ πορφύρα γίνεται πρὸς χάριν τοῦ κουρέλι,
κι' ἂν λέγεσται καὶ Κάϊζερ καὶ πρῶτος τῶν Καيسάρων
ἀπὸ ταῦτ' ἐστὶν δάσκαλος, σὲ φέρουν ἄρον ἄρον.

Ὅπου κι' ὁ πρῶτος μασικαρὸς, ὅπου κι' ὁ πρῶτος μουλὸς,
καὶ κάθε σαρλοπιθικός
ὑπερφῶς ἀνθικός,
κάνει τὸν νόμον νὰ γενῇ κοπέλι τοῦ καὶ δοῦλος.

Ὅπου κυττᾷς εὐδαίμονας τοὺς κυνικοὺς Μενίππους
καὶ Χάρδεν δὲν εὐρίσκονται νὰ ξεσπελάσουν ρόπους,
ὅπου γὰρ τὴν φαυλότητα στήνουν βρωμοὺς λατρείας
καὶ δὲν ὑπάρχει Νέμεσις δικαίας τιμωρίας.

Ὅπου τὸν νόμον βλέπομε γὰρ τοὺς τρανοὺς ἀπάτα
καὶ κρινεταὶ καθελὲς χρηστὸς ἀντάξιος Λεκάνης,
ἐκεῖ τὸ κράτος, Περικλῆς, κλάψε τὸ καὶ συγῶρα τοῦ,
καὶ δὲν σοῦ μένει τίποτε καλλίτερον νὰ κῆνης,
παρὰ τὸν Πύργον τοῦ Λινὰρ νὰ πῆς νὰ πῆς ἀλευρὶ
κι' ὁ Μόλτικς μὲ τὸν Ὀλεμδουρὺν καὶ τὸν Λεκόντ νὰ σ' εὐρῇ.

Π. — Κι' ἀφοῦ δι' ἑδρας γίνεται μεγάλος λόγος τώρα
δέξου καὶ σὺ τὴν ἑδρά σου μὰ μπατσουινῶν σπαλιόρας.

Καὶ μαρμόσας σουλῆλας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Χαίρε, ραπτικῆς τεχνίτη, Γεώργη Παπαϊωάννου,
ποῦ χωρὶς στιγμή νὰ παύῃς
δὲς τοῦ κοβεῖς, δὲς τοῦ ράβεις
δλοῦς τοὺς κομψομομένους τῆς κλεινῆς Ἰσοτρεπτοῦ.
Πάλι στὴν ὁδὸν Σταδίου κραταῖς φωτοβολεῖς,
πάλι μὲ κοστούμια νέα τοὺς πελάτας προσκαλεῖς,
πάλι μὲ τῆς νέας μόδε-ζετρελλαίνεις τὸν καθένα,
πάλι κάνεις φιγουρίν τῆς κομψότητος κι' ἐμένα.

Λαμπρὸν καὶ τῶν Ἡθοποιῶν τὸ νέον τὸ Δελτιόν,
ἔχον κι' εἰκόνας γλαφυρὰς καλλιτεχνῶν παντοῖον.